

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 448

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 iunie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
74.	2	496.	24
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 noiembrie 2013		— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Covasna de către doamna Gheorghiu Georgeta	
Acord	2–5	497.	24
între Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate		— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Covasna de către domnul Cucu Sebastian	
450.	6	498.	25
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 noiembrie 2013.....		— Hotărâre privind constatarea încetării de drept a raporturilor de serviciu ale unui înalt funcționar public	
DECIZII ALE SENATULUI		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
8.	6	758/342.	25–27
— Decizie privind asigurarea conducerii Senatului în perioada 19–20 iunie 2014		— Ordin al ministrului economiei și al ministrului delegat pentru energie privind modificarea unor ordine în sensul prelungirii perioadei de implementare	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII	
Decizia nr. 187 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7–14	813.	28
Decizia nr. 197 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	15–18	— Decizie privind modificarea și completarea Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații nr. 551/2012 privind stabilirea tarifului de utilizare a spectrului	
Decizia nr. 200 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....	18–23	— Decizie privind eliberarea adevărului ce atestă că titularul nu deține calitatea de membru al Colegiului Medicilor din România.....	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României
și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția
reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București
la 14 noiembrie 2013****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 noiembrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

CAMEREI DEPUTAȚILOR

IOAN CHELARU**VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA**

București, 10 iunie 2014.

Nr. 74.

ACORD**între Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă
a informațiilor clasificate**

Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania, denumite în continuare *părți*, în scopul asigurării protecției reciproce a tuturor informațiilor clasificate cărora li s-a atribuit un nivel de clasificare de securitate în statul uneia dintre părți și care au fost transmise statului celeilalte părți, dorind să stabilească regulile de protecție reciprocă a informațiilor clasificate care se vor extinde asupra tuturor acordurilor de cooperare ce urmează a fi încheiate între părți și asupra contractelor ce vor fi încredințate între persoanele juridice de drept public sau privat din statele părților și care implică schimbul de informații clasificate, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Domeniul de aplicare**

(1) Prezentul acord constituie baza legală a tuturor activităților ce implică schimbul de informații clasificate între părți referitor la:

a) cooperarea dintre părți în domeniul apărării naționale și orice alte aspecte legate de securitatea națională;

b) cooperarea, proiectele comune, contractele sau oricare alte raporturi între organisme de stat sau alte persoane de drept public sau privat din statele părților în domeniul apărării naționale și orice alte aspecte privind securitatea națională;

c) vânzare de echipamente, produse și know-how.

(2) Prezentul acord nu va fi invocat de niciuna dintre părți pentru a obține informațiile clasificate pe care cealaltă parte le-a primit de la un terț.

(3) Prezentul acord nu va afecta obligațiile celor două părți ce derivă din alte acorduri internaționale și nu va fi folosit împotriva intereselor, securității și integrității teritoriale ale altor state.

ARTICOLUL 2**Definiții**

În sensul prezentului acord:

a) *informație clasificată* înseamnă orice informație, document sau material, care, indiferent de forma acesteia, necesită

protecție împotriva dezvăluirii sau distrugerii neautorizate, însușirii ilegale, deteriorării sau pierderii și care a fost desemnată ca atare în baza legislației din statul uneia dintre părți;

b) *contract/subcontract clasificat* înseamnă un contract/subcontract care conține sau implică acces la informații clasificate;

c) *nivel de clasificare de securitate* înseamnă o categorie care, în conformitate cu legislația națională, indică importanța informațiilor clasificate și determină anumite restricții privind accesul la aceste informații, măsuri de protecție și marcaje;

d) *incident de securitate* înseamnă o acțiune sau o omisiune contrară legislației naționale sau reglementărilor de securitate ale oricăreia dintre părți care are sau poate avea ca rezultat dezvăluirea sau distrugerea neautorizată, însușirea ilegală, deteriorarea sau pierderea informațiilor clasificate;

e) *certificat de securitate a personalului* înseamnă un document emis în baza unei proceduri de investigare și prin care se determină loialitatea și credibilitatea unei persoane, se confirmă îndeplinirea condițiilor prevăzute în legislația națională și pe baza căruia se acordă persoanei respective accesul la informații cu un anumit nivel de clasificare de securitate;

f) *certificat de securitate industrială* înseamnă un document acordat de autoritatea competentă de securitate, prin care se atestă că o persoană juridică este abilitată să participe la

activități precontractuale sau să deruleze contracte/subcontracte clasificate, în conformitate cu legislația națională respectivă;

g) *parte emitentă* înseamnă partea, inclusiv persoane juridice de drept public sau privat din statul părții respective, care emite informațiile clasificate;

h) *partea primitoare* înseamnă partea, inclusiv persoane de drept public sau privat din statul părții respective, care primește informațiile clasificate;

i) *terț* înseamnă orice stat, organizație internațională, persoană juridică de drept public sau privat care nu este parte la acest acord.

ARTICOLUL 3

Nivelurile de clasificare de securitate

Părțile au stabilit următoarea echivalență a nivelurilor de clasificare de securitate naționale:

Pentru Guvernul României	Echivalentul în limba engleză	Pentru Consiliul de Miniștri din Republica Albania
STRICT SECRET DE IMPORTANȚĂ DEOSEBITĂ	TOP SECRET	TEPËR SEKRET
STRICT SECRET	SECRET	SEKRET
SECRET	CONFIDENTIAL	KONFIDENCIAL
SECRET DE SERVICIU	RESTRICTED	I KUFIZUAR

ARTICOLUL 4

Autoritățile competente de securitate

(1) Autoritățile competente de securitate din statele părților autorizate să implementeze măsurile de protecție a informațiilor clasificate sunt:

În România	În Republica Albania
GUVERNUL ROMÂNIEI OFICIUL REGISTRULUI NAȚIONAL AL INFORMAȚIILOR SECRETE DE STAT Government of Romania National Registry Office for Classified Information	DREJTORIA E SIGURIMITË TË INFORMACIONITË KLASIFIKUAR — në varësi të Kryeministrit Classified Information Security Directorate — Prime-minister Office

(2) Autoritățile competente de securitate se vor informa reciproc despre orice modificare relevantă survenită în datele oficiale de contact.

ARTICOLUL 5

Accesul la informații clasificate

(1) Accesul la informațiile clasificate SECRET/KONFIDENCIAL/CONFIDENTIAL și de nivel superior se va limita numai la persoanele care, în vederea îndeplinirii îndatoririlor oficiale și a sarcinilor de serviciu, necesită acces la aceste informații și cărora li s-au acordat certificate de securitate a personalului.

(2) Accesul la informațiile clasificate SECRET DE SERVICIU/I KUFIZUAR/RESTRICTED se va limita numai la persoanele care, în vederea îndeplinirii îndatoririlor oficiale și a sarcinilor de serviciu, necesită acces la aceste informații și cu condiția ca persoanele respective să îndeplinească cerințele

pentru acces la aceste informații clasificate în conformitate cu legislațiile naționale ale părților.

(3) Partea primitoare:

a) nu va transmite informații clasificate unui terț fără consimțământul prealabil scris al părții emitente;

b) va asigura pentru toate informațiile clasificate primite același nivel de protecție ca și pentru informațiile naționale clasificate având nivel de clasificare de securitate echivalent, în conformitate cu art. 3;

c) nu va folosi informațiile clasificate în alte scopuri decât cele pentru care au fost furnizate;

d) va respecta drepturile de proprietate intelectuală care implică informații clasificate;

e) nu va declassifica și nu va scădea nivelul de clasificare de securitate al informațiilor clasificate primite fără consimțământul prealabil scris al părții emitente sau la cererea acesteia.

ARTICOLUL 6

Transmiterea informațiilor clasificate

(1) Informațiile clasificate vor fi transmise prin canale diplomatice, curieri militari sau alte mijloace convenite de autoritățile competente de securitate. Autoritatea competentă de securitate a părții primitoare va confirma în scris primirea informațiilor clasificate.

(2) Dacă există un volum mare de informații clasificate ce trebuie transmis, autoritățile competente de securitate vor conveni și vor aproba mijloacele de transport, traseul și măsurile de securitate pentru fiecare caz în parte.

(3) Informațiile clasificate vor fi transmise electronic numai în formă criptată prin utilizarea dispozitivelor criptografice certificate și convenite de autoritățile competente de securitate.

(4) Partea emitentă va informa partea primitoare asupra condițiilor suplimentare de transmitere sau de limitare a utilizării informațiilor clasificate transmise.

ARTICOLUL 7

Marcarea informațiilor clasificate

(1) Partea primitoare va marca informațiile clasificate transmise de partea emitentă cu nivelul de clasificare de securitate național corespunzător, conform echivalențelor stabilite în art. 3.

(2) Multiplicările și traducerea informațiilor clasificate primite vor fi marcate și gestionate în același mod ca și informațiile clasificate originale.

(3) Cerințele referitoare la marcaj se vor aplica și informațiilor clasificate generate în legătură cu un contract/subcontract clasificat.

(4) Partea emitentă va informa partea primitoare asupra oricăror modificări survenite în nivelul de clasificare de securitate al informațiilor clasificate transmise.

ARTICOLUL 8

Multiplicarea și traducerea informațiilor clasificate

(1) Informațiile STRICT SECRET DE IMPORTANȚĂ DEOSEBITĂ/TEPER SEKRET/TOP SECRET vor putea fi traduse și multiplicare numai cu acordul prealabil scris al autorității competente de securitate din statul părții emitente.

(2) În cazul multiplicării informațiilor clasificate, nivelul de clasificare de securitate original al acestora va fi de asemenea multiplicat.

(3) Toate traducerile informațiilor clasificate vor fi efectuate de persoane care dețin certificate de securitate a personalului. Traducerile vor fi marcate cu același marcaj al nivelului de clasificare de securitate ca și originalul și vor conține o adnotare în limba în care au fost traduse, prin care se va indica faptul că acestea conțin informații clasificate ale părții emitente.

(4) Toate multiplicările și traducerile informațiilor clasificate vor fi supuse aceluiași măsuri de protecție ca și informațiile originale. Numărul de copii se va limita la cel necesar pentru scopurile oficiale.

ARTICOLUL 9

Distrușgerea informațiilor clasificate

(1) Informațiile clasificate vor fi distruse în conformitate cu legislația națională a părții primitoare astfel încât reconstrucția parțială sau totală a acestora să nu fie posibilă.

(2) Informațiile clasificate pot fi distruse numai cu acordul prealabil scris sau la cererea părții emitente.

(3) Partea primitoare va informa în scris partea emitentă cu privire la distrușgerea informațiilor clasificate.

(4) Informațiile STRICT SECRET DE IMPORTANTĂ DEOSEBITĂ/TEPER SEKRET/TOP SECRET nu vor fi distruse, ci returnate părții emitente.

(5) În cazul în care este imposibilă protejarea sau returnarea informațiilor clasificate generate sau transmise în baza acestui acord, acestea vor fi distruse imediat. Partea primitoare va notifica în scris, în timp util, partea emitentă cu privire la distrușgerea informațiilor clasificate.

ARTICOLUL 10

Cooperarea de securitate

(1) Părțile își vor recunoaște reciproc certificatele de securitate a personalului și certificatele de securitate industrială emise pentru cetățenii și persoanele juridice din statele părților, în conformitate cu legislațiile lor naționale, în ceea ce privește accesul la informațiile clasificate schimbate în baza acestui acord.

(2) Autoritățile competente de securitate se vor informa reciproc asupra oricăror modificări privind certificatele de securitate a personalului și certificatele de securitate industrială care au legătură cu activitățile desfășurate în baza prezentului acord, în special dacă au fost revocate sau dacă a fost scăzut nivelul de clasificare de securitate la care acestea acordă acces.

(3) La cerere, autoritățile competente de securitate ale părților, respectând legislațiile lor naționale, își vor acorda asistență reciprocă pe parcursul procedurilor de vetting în vederea emiterii certificatelor de securitate a personalului și a certificatelor de securitate industrială pentru propriii cetățeni care locuiesc pe teritoriul statului celeilalte părți sau pentru obiectivele industriale amplasate pe teritoriul statului celeilalte părți.

(4) În vederea realizării și menținerii unor standarde de securitate similare, autoritățile competente de securitate își vor furniza reciproc, la cerere, informații referitoare la standardele, procedurile și practicile naționale de securitate pentru protecția informațiilor clasificate ale părții respective. În acest sens, autoritățile competente de securitate pot conveni asupra efectuării unor vizite reciproce.

(5) Dacă este necesar, autoritățile competente de securitate pot încheia aranjamente de securitate pe aspecte tehnice specifice privind implementarea prezentului acord.

(6) Serviciile de securitate și de informații din statele părților pot coopera și schimba direct informații operative și/sau de securitate, în conformitate cu legislația națională.

ARTICOLUL 11

Vizite

(1) Vizitele ce implică acces la informații clasificate efectuate de cetățenii din statul unei părți pe teritoriul statului celeilalte părți sunt supuse consimțământului prealabil scris al autorităților competente de securitate sau se desfășoară în alt mod agreat între acestea.

(2) Cererea de vizită va fi înaintată prin intermediul autorităților competente de securitate cu cel puțin douăzeci de zile înainte de vizită. În situații de urgență, cererile de vizită pot fi aranjate direct între autoritățile competente de securitate.

(3) Cererea de vizită va cuprinde:

a) numele și prenumele vizitatorului, data și locul nașterii, cetățenia, numărul pașaportului sau al cărții de identitate;

b) numele instituției, obiectivului sau organizației de care aparține sau al cărei reprezentant este vizitatorul;

c) numele și adresa instituției, obiectivului sau organizației ce urmează a fi vizitată;

d) confirmarea deținerii certificatului de securitate a personalului de către vizitator, valabilitatea acestuia și nivelul de clasificare de securitate până la care acesta poate acorda acces vizitatorului;

e) obiectul și scopul vizitei/vizitelor;

f) data și durata estimată a vizitei/vizitelor solicitate, iar în cazul vizitelor repetate se va menționa întreaga perioadă a vizitelor;

g) numele și numărul de telefon ale persoanei de contact din cadrul instituției, obiectivului sau organizației ce urmează a fi vizitată, contactele anterioare și orice alte informații utile pentru justificarea vizitei sau vizitelor;

h) data, semnătura și ștampila autorității competente de securitate.

(4) Autoritatea competentă de securitate a părții care primește cererea de vizită va informa, în timp util, autoritatea competentă de securitate a părții solicitante cu privire la decizia luată.

(5) După aprobarea vizitei, autoritatea competentă de securitate a părții gazdă va transmite funcționarului de securitate din instituția, obiectivul sau organizația ce urmează a fi vizitată un exemplar al cererii de vizită.

(6) Valabilitatea autorizației de vizită nu va depăși douăsprezece luni.

(7) În cazul unui contract/subcontract clasificat, părțile pot conveni asupra stabilirii unor liste cu persoanele autorizate să efectueze vizite repetate. Aceste liste sunt valabile pentru o perioadă inițială de douăsprezece luni. Alte detalii privind vizitele repetate pot fi aranjate direct între reprezentanții organizațiilor implicate, în conformitate cu termenii și condițiile convenite.

(8) Părțile vor garanta protecția datelor personale ale vizitatorilor, în conformitate cu legislațiile naționale respective.

ARTICOLUL 12

Contracte clasificate

(1) În cazul în care o parte sau o persoană juridică de drept public sau privat din statul său intenționează să încredințeze un contract/subcontract clasificat ce urmează a se derula pe teritoriul statului celeilalte părți, atunci partea din statul în care se derulează contractul își va asuma responsabilitatea de a proteja

informațiile clasificate legate de contract, în conformitate cu legislația sa națională.

(2) La cerere, autoritățile competente de securitate vor confirma deținerea certificatelor de securitate industrială și a certificatelor de securitate a personalului de către contractanții propuși și de persoanele participante la activitățile precontractuale sau la implementarea contractelor/subcontractelor clasificate.

(3) Fiecare contract/subcontract clasificat încheiat între contractanții părților, în baza prevederilor acestui acord, va cuprinde o anexă de securitate corespunzătoare în care sunt menționate cel puțin următoarele aspecte:

a) lista informațiilor clasificate gestionate în cadrul contractului/subcontractului clasificat și nivelurile de clasificare de securitate ale acestora;

b) procedura de comunicare a modificărilor apărute în nivelurile de clasificare de securitate ale informațiilor transmise;

c) canalele de comunicare și mijloacele de transmitere electromagnetică;

d) procedura de transport al informațiilor clasificate;

e) autoritățile competente responsabile de coordonarea protecției informațiilor clasificate gestionate în cadrul contractului/subcontractului clasificat;

f) obligația de a informa despre orice incident de securitate survenit efectiv sau posibil.

(4) Un exemplar al anexei de securitate a oricărui contract/subcontract clasificat va fi transmis autorității competente de securitate a părții pe teritoriul căreia urmează să se deruleze contractul/subcontractul clasificat în vederea asigurării unui control de securitate corespunzător.

(5) Orice subcontractant trebuie să îndeplinească aceleași obligații de securitate ca și contractantul.

(6) Autoritățile competente de securitate pot conveni asupra unor vizite reciproce în vederea analizării eficienței măsurilor adoptate de contractant sau subcontractant pentru protecția informațiilor clasificate gestionate în contractul/subcontractul clasificat.

(7) Contractele/Subcontractele clasificate încredințate contractanților și care implică informații clasificate de nivel SECRET DE SERVICIU/I KUFIZUAR/RESTRICTED vor conține o clauză în care sunt specificate măsurile minime ce urmează a fi implementate pentru protecția acestei categorii de informații clasificate.

(8) Alte proceduri detaliate referitoare la contractele/subcontractele clasificate pot fi stabilite și convenite între autoritățile competente de securitate ale părților.

ARTICOLUL 13

Incidentul de securitate

(1) În cazul unui incident de securitate, autoritatea competentă de securitate a părții primitoare va informa imediat,

în scris, autoritatea competentă de securitate a părții emitente și va asigura investigația corespunzătoare. Dacă va fi necesar, părțile vor coopera pe parcursul investigației.

(2) În situația în care incidentul de securitate are loc pe teritoriul unui stat terț, autoritatea competentă de securitate a părții care a transmis informațiile va acționa conform alin. (1).

(3) În oricare dintre cazuri, autoritatea competentă de securitate a părții primitoare va informa în scris autoritatea competentă de securitate a părții emitente cu privire la circumstanțele producerii incidentului de securitate, întinderea prejudiciului, măsurile adoptate pentru diminuarea prejudiciului și rezultatul investigației. Notificarea respectivă trebuie să cuprindă suficiente detalii pentru ca partea emitentă să poată evalua pe deplin consecințele.

ARTICOLUL 14

Cheltuieli

Fiecare parte va suporta cheltuielile proprii generate de implementarea prezentului acord.

ARTICOLUL 15

Dispoziții finale

(1) Prezentul acord intră în vigoare la data primirii ultimei notificări scrise prin care părțile se informează, pe canale diplomatice, asupra faptului că au fost îndeplinite cerințele prevăzute de legislația națională pentru intrarea în vigoare a acestui acord.

(2) Prezentul acord se încheie pe o perioadă nedeterminată de timp. Acesta poate fi denunțat de oricare dintre părți prin notificarea în scris a celeilalte părți cu 6 (șase) luni în avans referitoare la denunțarea acordului.

(3) Chiar și în situația denunțării prezentului acord, toate informațiile clasificate transmise în baza acestuia vor continua să fie protejate în conformitate cu prevederile acordului până când partea emitentă dispensează partea primitoare de această obligație.

(4) Părțile se vor informa reciproc, cu promptitudine, asupra oricăror modificări survenite în legislațiile naționale ale acestora care ar putea afecta protecția informațiilor clasificate schimbate sau generate în baza acestui acord.

(5) Prezentul acord poate fi amendat pe baza consimțământului reciproc, scris, al părților. Modificările respective vor intra în vigoare în conformitate cu alin. (1).

(6) Orice diferend privind interpretarea sau implementarea acestui acord se va soluționa prin consultări între părți, fără a se apela la o altă jurisdicție.

(7) Orice alte aspecte tehnice privind cooperarea pot fi aranjate prin consimțământul reciproc al părților.

Încheiat la București la 14 noiembrie 2013, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, albaneză și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergențe de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,

Marius Petrescu,

secretar de stat,

directorul general al Oficiului Registrului Național
al Informațiilor Secrete de Stat

Pentru Consiliul de Miniștri al Republicii Albania,

Shyqyri Dekavelli,

directorul

Direcției pentru Securitatea Informațiilor Clasificate
Autoritatea Națională de Securitate

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului
dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii
Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate,
semnat la București la 14 noiembrie 2013**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Republicii Albania privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 noiembrie 2013, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 10 iunie 2014.

Nr. 450.

DECIZII ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE**privind asigurarea conducerii Senatului
în perioada 19—20 iunie 2014**

În conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Senatului d e c i d e :

Articol unic. — În perioada 19—20 iunie 2014, conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Ioan Chelaru, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 iunie 2014

Nr. 8.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 187

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Mariea Lucia Fărcașiu și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 21.157/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 498D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul Curții Constituționale nr. 499D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Sorin Mihăilescu în Dosarul nr. 13.805/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

4. La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, fiind reprezentat de avocatul Ada Stănescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Municipiul București, prin Primarul general, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul Curții Constituționale nr. 500D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Maria Ghia și Societatea Comercială Real Grup Invest — S.A. din București în Dosarul nr. 8.734/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

6. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul Curții Constituționale nr. 501D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Cristian Vârban în Dosarul nr. 54.684/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

8. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

9. Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul Curții Constituționale nr. 502D/2013, având ca obiect excepția de

neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Sofia Mang și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 4007/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

10. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

11. Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul Curții Constituționale nr. 513D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Victor Cearăcu și Ștefăniță Mircea Cearăcu în Dosarul nr. 33.425/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

12. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

13. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 583D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Cătălina Ionescu și Luminița Ionescu în Dosarul nr. 55.826/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

14. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

15. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 498D/2013, nr. 499D/2013, nr. 500D/2013, nr. 501D/2013, nr. 502D/2013, nr. 513D/2013 și nr. 583D/2013, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

16. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

17. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 499D/2013, nr. 500D/2013, nr. 501D/2013, nr. 502D/2013, nr. 513D/2013 și nr. 583D/2013 la Dosarul nr. 498D/2013, care este primul înregistrat.

18. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent în Dosarul Curții Constituționale nr. 499D/2013, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, din interpretarea art. 4 al Legii nr. 165/2013, dispozițiile acestui act normativ se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, ceea ce, în opinia sa, contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii civile, constituind, totodată, o ingerință în dreptul de proprietate privată, cu încălcarea art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție.

19. De asemenea, susține că, prin conținutul său, art. 4 din Legea nr. 165/2013 instituie o ingerință a legislativului în puterea judecătorească, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 6/1992, prin care s-a reținut că o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de

timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități.

20. Reprezentantul Ministerului Public arată că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Având în vedere acest aspect, Ministerul Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013.

21. Referitor la celelalte critici de neconstituționalitate formulate în cauză, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 24 și art. 33 din Legea nr. 165/2013, și ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31, art. 32, art. 34 și art. 35 din același act normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

22. Prin Încheierea din 7 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 21.157/3/2012, și încheierile din 21 iunie 2013, pronunțate în dosarele nr. 8.734/3/2012 și nr. 4.007/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost ridicată de Mariea Lucia Făruciu, de Maria Ghia, Sofia Mang și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri privind acordarea de măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

23. Prin Încheierea din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.805/3/2012, și Sentința civilă nr. 1.325 din 20 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 33.425/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost ridicată de Sorin Mihăilescu, Victor Cearîcu și Ștefăniță Mircea Cearîcu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri privind acordarea de măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

24. Prin Încheierea din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 54.684/3/2010, și Încheierea din 6 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 55.826/3/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost ridicată de Cristian Vârban, Cătălina Ionescu și Ionescu Luminița în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri privind acordarea de măsuri

reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

25. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** referitor la critica prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, autorii acesteia susțin că raporturile juridice născute înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, referitoare la înstrăinarea de către titular a drepturilor convenite în temeiul legilor de restituire a proprietăților, sunt rezultatul unor conduite pe care subiecții acestor raporturi juridice au adoptat-o sub protecția art. 1391 și art. 1392 din Codul civil din 1864, referitoare la cesiunea de creanță, „în condițiile în care legile proprietății reprezentau o garanție fundamentală a drepturilor constituționale”. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate ignoră ordinea de drept existentă la momentul încheierii raporturilor juridice dintre titularii drepturilor de proprietate și dobânditorii acestor drepturi, moment în care era aplicabil principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, spre deosebire de Legea nr. 165/2013 care schimbă acest principiu, înlocuindu-l prin compensarea prin puncte. Se mai arată că actele de înstrăinare a drepturilor acordate în temeiul legilor de restituire au fost încheiate în mod legal, în conformitate cu principiul libertății contractuale și fără a aduce atingere intereselor legitime ale altor persoane, dobânditorii drepturilor transmise având speranța legitimă că vor intra în posesia bunurilor, conform principiului securității juridice.

26. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate creează o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, sancționându-i pe cei care au decis să își înstrăineze dreptul, iar conținutul dreptului de proprietate al persoanei fizice, de a se folosi de proprietatea sa și de a dispune liber de aceasta, este grav afectat, prin „nesocotirea libertății de a dispune de dreptul de proprietate, limitând acest drept la procentul de 15% din dreptul de proprietate”, ceea ce echivalează cu o expropriere, lipsită de o cauză de utilitate publică.

27. Referitor la prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013, autorii excepției susțin că acest text de lege încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4), în sensul că legislativul afectează puterea judecătorească, lăsând caduce hotărârile definitive pronunțate de aceasta.

28. De asemenea, se susține că prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, arată că interpretarea art. 4 din Legea nr. 165/2013 impune aplicabilitatea acestor prevederi legale doar în procesul de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, respectiv procedurilor de stabilire a măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor ale căror cereri au fost formulate și depuse în termenul legal. Această interpretare este indusă și de faptul că niciuna din prevederile Legii nr. 10/2010 nu a fost abrogată sau modificată, înțelegând prin aceasta că prevederile art. 25 din această lege rămân în continuare aplicabile, astfel că în procedura administrativă obligativitatea unității deținătoare de a se pronunța prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, asupra cererii de restituire în natură, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, subzistă în continuare. Așa fiind, autorii excepției apreciază că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin extinderea aplicabilității lor și asupra cererilor aflate pe rolul instanțelor la data de 20 mai 2013, care au ca obiect soluționarea notificărilor în temeiul Legii nr. 10/2001,

încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.

29. Autorii excepției apreciază că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege. În acest sens, apreciază că, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor, dat fiind faptul că beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi. În acest context, arată că cetățenii care au promovat acțiuni în justiție pentru soluționarea notificărilor anterior apariției Legii nr. 165/2013, având în prezent cauzele pe rol, sunt în mod evident dezavantajați prin aplicarea legii noi sub aspectul termenelor impuse de art. 33—35 ale acestei legi, față de cei ale căror notificări au fost soluționate deja pe fond, în procedura administrativă sau judiciară, chiar dacă aceștia din urmă nu au primit efectiv măsurile reparatorii.

30. Autorii excepției susțin că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale și în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Arată că dreptul de acces la justiție permite depunerea oricărei cereri a cărei rezolvare este de competența instanțelor judecătorești, iar caracterul legitim sau nelegitim al cererilor va fi apreciat în urma judecării lor și va fi constatat prin hotărâre judecătorească. Prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere dreptului de acces la justiție, drept a cărui exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate. Or, restrângerea exercițiului acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Constituție. Așa fiind, efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001, sunt încălcate de prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis abia după 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24 sau 36 de luni, ce încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

31. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** consideră că textele de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

32. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

33. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 este neîntemeiată. În acest sens, arată că, după cum se prevede expres în cuprinsul art. 4 din Legea nr. 165/2013, sub incidența noii legi intră cererile formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a legii, cauzele în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzele aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, la data intrării în vigoare a legii. Având în vedere că vechile reglementări în materie s-au dovedit a fi ineficiente, legiuitorul a decis, prin prevederi exprese, ca sfera de aplicare a noii legi să cuprindă cererile nesoluționate până la data intrării în vigoare a noii reglementări, înlăturând orice potențial conflict al aplicării legii în timp. Tot astfel, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, Curtea a reținut că „o lege nu este retroactivă atunci când

modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.”

34. De asemenea, Guvernul apreciază că soluția instituită de legiuitor nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dat fiind că textele de lege criticate se aplică în mod egal, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, tuturor persoanelor ale căror cereri, vizând reconstituirea dreptului de proprietate în baza legilor reparatorii, nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a noii legi.

35. Guvernul apreciază, totodată, că este neîntemeiată și susținerea privind încălcarea art. 21 din Constituție, întrucât legea prevede posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa instanței judecătorești atât în cazul în care este nemulțumită de soluția dată, cât și în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de lege. Mai mult, în aceste cazuri instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prevăzute de noua reglementare.

36. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, Guvernul apreciază că prevederile Legii nr. 165/2013, atât în ceea ce privește măsurile privind urgentarea soluționării cererilor de retrocedare (art. 32—35), cât și cele cu privire la aplicabilitatea legii cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cauzelor aflate pe rolul instanței, nu constituie o încălcare a dreptului de proprietate.

37. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 4 raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale, întrucât dispozițiile legale criticate se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii. Acestea au caracter retroactiv, deoarece acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Mai mult, în determinarea câmpului de aplicare a legilor în timp trebuie să se țină seamă atât de prioritatea noii legi față de cea veche, dar și de siguranța raporturilor sociale, care presupune ca acestea să nu fie desființate sau modificate, fără un motiv deosebit de ordine socială. În plus, principiul aplicării imediate presupune intrarea în vigoare a noilor dispoziții pentru situațiile ale căror efecte nu erau susceptibile să se producă sub imperiul legii vechi. Prin urmare, noua lege nu poate interveni asupra proceselor aflate în curs de judecată pe rolul instanțelor, întrucât o astfel de modificare nu face decât să creeze confuzii în înțelegerea și aplicarea corectă a principiului constituțional al neretroactivității legilor.

38. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 4 raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului liber la justiție, deoarece impun ca procesele aflate pe rolul instanțelor în curs de judecată să fie întrerupte, prin respingerea cererilor de chemare în judecată, având în vedere că normele supuse controlului de constituționalitate au determinat judecătorii ca, în virtutea rolului lor activ, să invoce în unele cauze, din oficiu, excepția de prematuritate. Prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 6/1992,

o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. În acest context, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, ca o consacrare a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

39. Referitor la susținerea privind neconstituționalitatea art. 33 din Legea nr. 165/2013 față de dispozițiile art. 16 din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că noile reglementări tind să genereze discriminări cel puțin din două puncte de vedere. Pe de o parte, prevederile de lege criticate impun un tratament juridic diferit între persoanele ale căror procese s-au finalizat și cei care nu vor beneficia de finalizarea proceselor după intrarea în vigoare a modificărilor, deși cererile de chemare în judecată au fost depuse în aceeași perioadă, întrucât instanțele de judecată, în virtutea Legii nr. 165/2013, vor întrerupe cursul acestora. Pe de altă parte, apreciază că prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt discriminatorii, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate.

40. Totodată, subliniază faptul că Legea nr. 165/2013 nu aduce în plan legislativ o problemă care până în acest moment nu a mai fost reglementată, ci, dimpotrivă, a modificat acte normative vechi. Pentru acest motiv, consideră că noile termene în care legiuitorul a impus să fie soluționate cererile depuse în urmă cu 12 ani nu sunt rezonabile, întrucât se mărește în mod nejustificat, fără criterii obiective, perspectiva rezolvării conflictelor ivite în materia restituirii imobilelor.

41. Așa fiind, Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 4 și ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale.

42. Referitor la celelalte prevederi de lege criticate, respectiv art. 1 alin. (3), art. 24 și art. 31, art. 32, art. 34 și art. 35 din același act normativ, Avocatul Poporului arată că acestea sunt în concordanță cu principiile constituționale invocate.

43. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

44. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

45. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut prin dispozitivul încheierilor de sesizare, îl constituie prevederile art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare.

Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

— Art. 1 alin. (3): „*În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).*”;

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...), la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 24 alin. (2), (3) și (4): „*(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).*”

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 31: „*(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.*”

(2) În aplicarea alin. (1), deținătorul poate solicita, anual, după 1 ianuarie 2017, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile. Ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.

(3) Sumele cuprinse în titlurile prevăzute la alin. (2) se plătesc de către Ministerul Finanțelor Publice în cel mult 180 de zile de la emitere.

(4) Punctele netransformate în numerar se pot valorifica în continuare în cadrul licitațiilor naționale de imobile.

(5) Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.”;

— Art. 32: „*(1) Se instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrieri dosarele depuse la entitățile investite de lege. Termenul curge de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale.*”

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit la cererea scrisă a persoanei care se consideră îndreptățită sau a reprezentantului legal, prin decizia conducătorului entității investite de lege sau a persoanei împuternicite de către acesta, o singură dată, pentru o perioadă de 60 de zile, în situația în care persoana care se consideră îndreptățită face dovada efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții.

(3) Cererea de prelungire a termenului se va formula în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și va fi însoțită de dovada demersurilor întreprinse.

(4) Instituțiile deținătoare au obligația de a elibera, în termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii, actele doveditoare solicitate.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

46. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) potrivit căruia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a

autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări” și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

47. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, au mai făcut obiect al controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

48. Astfel, în ceea ce privește prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, prin deciziile nr. 179 din 1 aprilie 2014* și nr. 197 din 3 aprilie 2014, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi de lege, în raport cu criticile formulate.

49. În prezenta cauză, referitor la prevederile art. 4 teza a doua raportate art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că, în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv, Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, instituie trei forme de despăgubire, și anume: regula este restituirea în natură [art. 1 alin. (1)], iar, în situația în care aceasta nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensările prin puncte, potrivit procedurii prevăzute în cap. III din lege. În urma modificării art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimul comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013 au fost menținute măsurile reparatorii în echivalent instituite prin legislația anterioară, și anume compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

50. Singura derogare de la principiul prevalenței restituirii în natură, consacrat, de altfel, *expressis verbis* prin art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, este reprezentată de situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau potrivit legilor anterioare de restituire a proprietății. Astfel, Curtea constată că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc că, în situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau în temeiul legilor anterioare de restituire, singura măsură reparatorie acordată de legea nouă este cea a compensării prin puncte, în condițiile art. 24 alin. (2) din lege, fără a mai putea beneficia de măsurile reparatorii instituite prin legile anterioare sau de măsurile reparatorii ale compensării integrale prin puncte. Potrivit acestei din urmă prevederi legale, cesionarii drepturilor izvorâte din legile de restituire beneficiază de un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, la care se adaugă și un procent de 15% din

* Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014.

diferența până la valoarea imobilului, astfel cum aceasta rezultă din grila notarială valabilă la data intrării în vigoare a legii.

51. Din analiza textelor de lege criticate, Curtea reține că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de despăgubire, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte. Această opțiune a legiuitorului nu reprezintă însă o sancționare a titularilor originari ai acestui drept, care au înstrăinat dreptul la obținerea măsurilor reparatorii, dat fiind faptul că, prin ipoteză, în patrimoniul acestora nu se mai regăsește acest drept. Ca efect al cesiunii de creanță specifice, încheiată anterior intrării în vigoare a noii legi reparatorii, dreptul pretins de cedentți, constând în acordarea măsurilor reparatorii conferite de legislația anterioară în domeniul proprietăților preluate în mod abuziv, a fost transferat către cesionari. Cesionarii drepturilor izvorâte din legile de restituire au dobândit însă doar vocația de a beneficia de măsurile reparatorii la care ar fi fost îndreptății cedentții, calitatea de titular al dreptului de proprietate asupra bunului preluat abuziv urmând a fi stabilită după epuizarea procedurii prevăzute de legile de restituire a proprietății.

52. În ceea ce privește pretinsa discriminare instituită prin art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele care au dobândit, în temeiul unor contracte cu titlu oneros, drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, în sensul art. 1 alin. (3) și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Din acest punct de vedere, acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca aceasta să constituie însă o discriminare, dat fiind faptul că, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 16 alin.(1) din Constituție sau a celor convenționale relative la interzicerea discriminării. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare este considerat a fi discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, precum și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48, și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Mai mult, Curtea Europeană a statuat că art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferit pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit, Convenția lăsând statului contractant o amplă marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de strategie socială (a se vedea, în acest sens,

Decizia cu privire la Cererea nr. 13.902/11 introdusă de *Ionel Panfile împotriva României*, paragraful 27, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012).

53. În acest context, Curtea Constituțională reține că, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii, în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice private, opțiunea legiuitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte persoanele în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă. Cu alte cuvinte, dat fiind caracterul abuziv al preluării bunurilor imobile de către stat, aspect ce s-a răsfrânt asupra anumitor persoane, legislația cu caracter reparator a vizat exclusiv titularii dreptului sau pe moștenitorii acestora.

54. Pe de altă parte, având în vedere că, în ipoteza supusă controlului de constituționalitate, legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, Curtea reține că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorilor acestora — și mijloacele folosite, cesionarul urmând a obține atât prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia, cât și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

55. Referitor la susținerea autorilor excepției de neconstituționalitate privind contrarietatea prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, față de art. 44 din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Astfel, așa cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, în acord cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a expropria bunuri — inclusiv orice drepturi la despăgubire consfințite de lege — și de a reduce, chiar foarte mult, nivelul despăgubirilor prin mijloace legislative, cu condiția ca valoarea despăgubirii acordate pentru o privire de proprietate operată de stat să fie în mod rezonabil proporțională cu valoarea bunului. Totodată, în sensul jurisprudenței Curții Europene, art.1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu garantează un drept la o compensație integrală în orice circumstanțe, o compensație numai parțială nefăcând privarea de proprietate nelegitimă *eo ipso* în toate cazurile. În mod special, anumite obiective legitime, de utilitate publică, precum cele care urmăresc măsuri de reformă economică sau de dreptate socială, pot milita pentru o rambursare mai mică decât valoarea de piață integrală (a se vedea în acest sens hotărârile din 21 februarie 1986 și din 8 iulie 1986, pronunțate în cauzele *James și alții împotriva Regatului Unit* și, respectiv, *Lithgow și alții împotriva Marii Britanii*).

56. Prin urmare, în prezenta cauză, împrejurarea că legiuitorul român a stabilit că singura măsură reparatorie care se poate acorda altor persoane decât titularul dreptului de

proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, este compensarea prin puncte, precum și faptul că a plafonat despăgubirile acordate în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății nu echivalează cu o expropriere, această reglementare încadrându-se în sfera măsurilor cu caracter general sugerate chiar de Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fi adoptate de statul român. Mai mult, în acest caz, Curtea constată că legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, precum și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

57. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că prevederile de lege criticate referitoare la plafonarea despăgubirilor acordate cesionarilor, respectiv art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică celor cărora li s-a stabilit dreptul de proprietate și li s-a emis titlul de despăgubire anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. În acest sens, art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, prevede că „plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014”.

58. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare”. Prin urmare, prevederile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării în vigoare a legii, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

59. O altă critică a autorilor excepției se referă la prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. În acest context, Curtea reține că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. În aceste condiții, Curtea reține că sunt incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

60. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să

respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, de exemplu Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din actualul Cod de procedură civilă, după caz.

61. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, raportată la principiul egalității în drepturi, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra acestui text de lege din perspectiva unei critici similare. În acest sens este Decizia nr. 95 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 5 mai 2014, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate în raport cu criticile formulate. Prin această decizie Curtea a reținut că prevederile de lege criticate instituie în sarcina entităților investite de lege obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, în anumite termene și condiții.

62. Referitor la principiul egalității, Curtea a statuat în mod constant că acesta nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit (de exemplu, Decizia nr. 102 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000). În ceea ce privește persoanele ale căror cereri vor fi soluționate în termene diferite, potrivit textului de lege criticat, Curtea a reținut că, indiferent de termenele stabilite de lege, acestea se referă la soluționarea cererilor depuse de persoanele interesate, în termenul legal, potrivit Legii nr. 10/2001, și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Rezultă, deci, că aceste persoane se află în aceeași situație.

63. Totodată, Curtea a constatat că pentru persoane aflate în aceeași situație se instituie termene diferite (12 luni, 24 de luni, respectiv 36 de luni) de soluționare a cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de emitere a deciziei de admitere sau de respingere a acestora, ceea ce echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit. Rezultă, deci, că în cauza dedusă controlului de constituționalitate prevederile legale criticate instituie un tratament juridic diferit pentru persoane aflate în aceeași situație.

64. Plecând de la aceste premise, Curtea a reținut că atât instanța de contencios constituțional, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au statuat că nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor constituționale sau convenționale relative la interzicerea discriminării (cu titlu de exemplu menționăm Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013; Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 20 martie 2012, pronunțată în Cauza *Panfile împotriva României*, paragraful 27). De asemenea, cu aceeași ocazie, instanța europeană a statuat că art. 14 nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferit pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în

situații similare justifică un tratament diferit. De regulă, convenția lasă statului o amplă marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de strategie socială (Cauza *Panfile împotriva României*, paragraful 27). Referitor la evaluarea existenței sau nu a discriminării în cazul aplicării unui tratament diferit la situații analoge, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „[...] tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare[...] este discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă; cu alte cuvinte, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere” (Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60).

65. Or, Curtea a reținut existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Astfel, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea termenelor prevăzute de prevederile art. 33 s-au avut în vedere procedurile administrative necesare implementării noului cadru legislativ, alocările de resurse materiale și umane pentru ca autoritățile locale și centrale să își îndeplinească obligațiile legale prevăzute de noua reglementare, numărul mare de cereri și posibilitatea completării cu înscrisuri a dosarelor depuse la entitățile investite de lege. Prin urmare, Curtea a constatat că tratamentul juridic diferențiat instituit de art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu se constituie într-o încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

66. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 31, art. 32, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea observă că, în prezenta cauză, litigiile aflate pe rolul instanței de judecată în cadrul cărora a fost ridicată excepția de neconstituționalitate au ca obiect refuzul nejustificat al entității prevăzute de lege de a răspunde în termen

de 60 de zile notificării depuse de persoana interesată, potrivit Legii nr. 10/2001.

67. Astfel, Curtea reține că prevederile art. 31 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, se referă la faptul că deținătorul deciziei de compensare prin puncte poate opta, în termen de 3 ani de la emiterea acesteia, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, pentru valorificarea punctelor și în numerar; art. 32 instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege; art. 34 se referă la soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și la cele care vor fi transmise acestuia ulterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, iar prevederile art. 35 reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare.

68. Ca atare, având în vedere prevederile art. 31, 32, 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, raportate la obiectul cauzelor în cadrul cărora s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzelor, în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Or, „legătură cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31, 32, 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mariea Lucia Fărcașiu și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 21.157/3/2012, de Sorin Mihăilescu în Dosarul nr. 13.805/3/2012, de Maria Ghia și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.734/3/2012, de Cristian Vârban în Dosarul nr. 54.684/3/2010, de Sofia Mang și Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.007/3/2012, de Victor Cearîcu și Ștefăniță Mircea Cearîcu în Dosarul nr. 33.425/3/2012, precum și de către Cătălina Ionescu și Luminița Ionescu în Dosarul nr. 55.826/3/2011, dosare ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4), precum și prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31, art. 32, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 197

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Doina Dobrovolski și de Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 24.515/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 689D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 24.515/3/2012, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Doina Dobrovolski și de Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind acordarea unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că raporturile juridice născute înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, referitoare la înstrăinarea de către titular a drepturilor cuvenite în temeiul legilor de restituire a proprietăților, sunt rezultatul unor conduite pe care subiecții acestor raporturi juridice au adoptat-o sub protecția art. 1391 și art. 1392 din Codul civil din 1864, referitoare la cesiunea de creanță,

„în condițiile în care legile proprietății reprezentau o garanție fundamentală a drepturilor constituționale”. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate ignoră ordinea de drept existentă la momentul încheierii raporturilor juridice dintre titularii drepturilor de proprietate și dobânditorii acestor drepturi, moment în care era aplicabil principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, spre deosebire de Legea nr. 165/2013 care schimbă acest principiu, înlocuindu-l prin compensarea prin puncte.

6. Se mai arată că actele de înstrăinare a drepturilor acordate în temeiul legilor de restituire au fost încheiate în mod legal, în conformitate cu principiul libertății contractuale și fără a aduce atingere intereselor legitime ale altor persoane, dobânditorii drepturilor transmise având speranța legitimă că vor intra în posesia bunurilor, conform principiului securității juridice.

7. Mai mult, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate creează o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, sancționându-i pe cei care au decis să își înstrăineze dreptul, iar conținutul dreptului de proprietate al persoanei fizice, de a se folosi de proprietatea sa și de a dispune liber de aceasta, este grav afectat, prin „nesocotirea libertății de a dispune de dreptul de proprietate, limitând acest drept la procentul de 15% din dreptul de proprietate”, ceea ce echivalează cu o expropriere, lipsită de o cauză de utilitate publică.

8. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că cesionarii dreptului de proprietate sunt lipsiți nu numai de previzibilitatea unui act normativ apărut ulterior tranzacționării și de posibilitatea restituirii în natură a imobilului preluat abuziv, dar și de posibilitatea de a beneficia de o reparație integrală a bunului existent la data formulării cererii. Această situație încalcă garanțiile oferite de art. 1 alin. (3), art. 16 alin (1) și (2) și de art. 44 din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale. În acest sens, arată că, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii, modificarea modului de acordare a măsurilor compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se realizează doar pentru viitor și numai în ceea ce privește quantumul acestora. Se mai arată că dispozițiile legale criticate nu fac nicio discriminare între persoanele cărora li se acordă măsuri compensatorii, altele decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, și nici nu vizează crearea unor situații juridice privilegiate pentru o anumită categorie de beneficiari ai măsurilor compensatorii stabilite de

normele criticate, stabilind aceeași modalitate de acordare a măsurilor compensatorii pentru toate persoanele aflate în aceeași situație. În acord cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căruia atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, opțiunea legiuitorului de a stabili compensarea prin puncte, ca unica măsura reparatorie care se poate acorda altor persoane decât titularului dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, precum și cuantumul despăgubirilor nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

— Art. 1 alin. (3): „(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...), la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

— Art. 24 alin. (2)—(4): „(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, alin. (2) teza întâi

privind garantarea și ocrotirea proprietății private, alin. (3) referitor la exproprierea pentru o cauză de utilitate publică, alin. (4) privind naționalizarea și alin. (8) referitor la averea dobândită licit.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv, Legea nr. 165/2013 instituie trei forme de despăgubire, și anume: regula este restituirea în natură [art. 1 alin. (1)], iar în situația în care aceasta nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensările prin puncte, potrivit procedurii prevăzute în cap. III din lege. De asemenea, în urma modificării art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, au fost menținute măsurile reparatorii în echivalent instituite prin legislația anterioară, și anume compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare. Singura derogare de la principiul prevalenței restituirii în natură, consacrat, de altfel, *expressis verbis* prin art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, este reprezentată de situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau potrivit legilor anterioare de restituire a proprietății.

16. Astfel, prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc că, în situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau în temeiul legilor anterioare de restituire, singura măsură reparatorie acordată de legea nouă este cea a compensării prin puncte, în condițiile art. 24 alin. (2) din lege, fără a mai putea beneficia de măsurile reparatorii instituite prin legile reparatorii anterioare, sau de măsurile reparatorii ale compensării integrale prin puncte. Potrivit acestei din urmă prevederi legale, cesionarii drepturilor izvorâte din legile de restituire beneficiază de un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, la care se adaugă și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, astfel cum aceasta rezultă din grila notarială valabilă la data intrării în vigoare a legii.

17. Din analiza textelor de lege criticate, Curtea reține că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de despăgubire, în raport de persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile cuvenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte. Contrar susținerilor autorilor excepției de

neconstituționalitate — care au calitatea de cesionari ai dreptului la despăgubire, această opțiune a legiuitorului nu reprezintă o sancționare a titularilor originari ai acestui drept, care au înstrăinat dreptul la obținerea măsurilor reparatorii, dat fiind faptul, că, prin ipoteză, în patrimoniul acestora nu se mai regăsește acest drept. Ca efect al cesiunii de creanță specifice, încheiată anterior intrării în vigoare a noii legi reparatorii, dreptul pretins de cedenti, constând în acordarea măsurilor reparatorii conferite de legislația anterioară în domeniul proprietăților preluate în mod abuziv, a fost transferat către cesionari.

18. În ceea ce privește pretinsa discriminare creată prin textele de lege criticate, Curtea reține că persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele care au dobândit, în temeiul unor contracte cu titlu oneros, drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, în sensul art. 1 alin. (3) și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Din acest punct de vedere, acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca aceasta să constituie însă o discriminare, dat fiind faptul că, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție sau a celor convenționale relative la interzicerea discriminării. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia tratamentul diferentiat al persoanelor aflate în situații similare este considerat a fi discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, precum și Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48 și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Mai mult, Curtea europeană a statuat că art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferit pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit, Convenția lăsând statului contractant o amplă marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de strategie socială (a se vedea, în acest sens, Decizia cu privire la Cererea nr. 13.902/11 introdusă de *Ionel Panfile împotriva României*, paragraful 27, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012).

19. În acest context, Curtea reține că, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii, în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice private, opțiunea legiuitorului de a exclude de la

măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte, a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii, apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă. Cu alte cuvinte, dat fiind caracterul abuziv al preluării bunurilor imobile de către stat, aspect ce s-a răsfrânt asupra persoanei, legislația cu caracter reparator a vizat exclusiv titularul dreptului sau pe moștenitorii acestuia.

20. Mai mult, având în vedere că, în ipoteza supusă controlului de constituționalitate, legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, Curtea reține că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorilor acestora — și mijloacele folosite, cesionarul urmând a obține atât prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia, cât și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

21. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al cesionarului, ceea ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Așa cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, în acord cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a expropria bunuri — inclusiv orice drepturi la despăgubire consfințite de lege — și de a reduce, chiar foarte mult, nivelul despăgubirilor prin mijloace legislative, cu condiția ca valoarea despăgubirii acordate pentru o privire de proprietate operată de stat să fie în mod rezonabil proporțională cu valoarea bunului. Totodată, în sensul jurisprudenței Curții europene, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu garantează un drept la o compensație integrală în orice circumstanțe, o compensație numai parțială nefăcând privarea de proprietate nelegitimă *eo ipso* în toate cazurile. În mod special, anumite obiective legitime, de utilitate publică, precum cele care urmăresc măsuri de reformă economică sau de dreptate socială pot milita pentru o rambursare mai mică decât valoarea de piață integrală (a se vedea în acest sens hotărârile din 21 februarie 1986 și din 8 iulie 1986, pronunțate în cauzele *James și alții împotriva Regatului Unit*, și, respectiv, *Lithgow și alții împotriva Marii Britanii*). Prin urmare, în prezenta cauză, împrejurarea că legiuitorul român a stabilit că singura măsură reparatorie care se poate acorda altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, este compensarea prin puncte, precum și faptul că a plafonat despăgubirile acordate în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, nu echivalează cu o expropriere, această reglementare încadrându-se în sfera măsurilor cu caracter general sugerate chiar de Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fi adoptate de statul român. Mai mult, în acest caz, legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Doina Dobrovolski și de Societatea Comercială „Real Grup Invest” — S.A. din București, în Dosarul nr. 24.515/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 200

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 77.172/3/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Stavrița Cristea, Marin Constantin și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind acordarea unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile legale criticate încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, se arată că interpretarea separată a art. 4 din Legea nr. 165/2013, raportat la însuși domeniul de aplicare a legii, astfel cum este definit în titlu (măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România), impune aplicabilitatea acestor prevederi legale

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Stavrița Cristea, Marin Constantin și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București în Dosarul nr. 77.172/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 724D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

doar în procesul de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, respectiv procedurilor de stabilire a măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor ale căror cereri au fost formulate și depuse în termenul legal. Această interpretare este indusă și de faptul că niciuna din prevederile Legii nr. 10/2001 nu a fost abrogată sau modificată, înțelegând prin aceasta că prevederile art. 25 din această lege rămân în continuare aplicabile, astfel că în procedura administrativă, obligativitatea unității deținătoare de a se pronunța prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, asupra cererii de restituire în natură, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, subzistă în continuare. Pe de altă parte, se arată că prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 răstoarnă această ipoteză, în sensul că entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de a emite decizie de admitere sau respingere a acestora, în termene care variază de la 12 până la 36 de luni, în funcție de numărul de dosare care sunt nesoluționate la entitățile investite de lege, cu mențiunea că aceste termene încep să curgă de la data de 1 ianuarie 2014. Astfel, în raport cu prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013, termenele prevăzute de art. 33 din aceeași lege s-ar aplica și cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor, întrucât nu există referire expresă la faptul că litigiilor aflate în procedura judiciară, introduse înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, iar nu și dispozițiile relative la procedura administrativă, prevăzute de art. 33, 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, referitoare la pronunțarea deciziilor de admitere sau respingere a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001.

6. În acest context, autorii excepției consideră că este absurd să se pretindă unui subiect de drept să răspundă pentru o conduită pe care a avut-o în cadrul ordinii de drept în vigoare, anterioară intrării în vigoare a unei legi care reglementează o altă conduită, în condițiile în care nu putea să prevadă o reglementare viitoare de către legiuitor. Astfel, se apreciază că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului neretroactivității legii, dat fiind că o lege adoptată după momentul inițierii unui litigiu nu este aplicabilă acestuia, decât cu consecința afectării drepturilor și intereselor legitime ale persoanei. În acest sens, se invocă principiul *tempus regit actum*, în virtutea căruia orice litigiu este guvernat de legea aplicabilă la momentul demarării lui. De asemenea, invocă principiul securității raporturilor juridice, principiu care trebuie respectat prin raportare la principiul neretroactivității legii. Totodată, arată că prin invocarea de către instanțele de judecată, din oficiu, a excepției de prematuritate, se încalcă dreptul la un proces echitabil, din perspectiva soluționării cauzei într-un termen rezonabil. Așa fiind, se apreciază că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin extinderea aplicabilității lor și asupra cererilor aflate pe rolul instanțelor la data de 20 mai 2013, care au ca obiect soluționarea notificărilor în temeiul Legii nr. 10/2001, încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.

7. Se mai arată că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul egalității în drepturi. Astfel, se apreciază că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin conținutul lor, nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege. În acest sens, se susține că, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor, dat fiind faptul că beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi. În acest context, se arată că cetățenii care au promovat acțiuni în justiție pentru soluționarea notificărilor, anterior apariției Legii nr. 165/2013, având în prezent cauzele pe rol, sunt în mod evident dezavantajați prin aplicarea legii noi sub aspectul termenelor impuse de art. 33—35 ale acestei legi, față de cei ale căror notificări au fost soluționate deja pe fond, în procedura administrativă sau judiciară, chiar dacă aceștia din urmă nu au primit efectiv măsurile reparatorii.

8. Autorii excepției de neconstituționalitate mai susțin că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale și în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Arată că dreptul de acces la justiție permite depunerea oricărei cereri a cărei rezolvare este de competența instanțelor judecătorești, iar caracterul legitim sau nelegitim al cererilor va fi apreciat în urma judecării lor și va fi constatat prin hotărâre judecătorească. Prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere dreptului de acces la justiție, drept a cărei exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate. Or, restrângerea exercițiului acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Constituție. Așa fiind, efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001, sunt încălcate de prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis abia după 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24 sau 36 de luni, ce încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

9. În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, se arată că raporturile juridice născute înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, referitoare la înstrăinarea de către titular a drepturilor cuvenite în temeiul legilor de restituire a proprietăților, sunt rezultatul unor conduite pe care subiecții acestor raporturi juridice au adoptat-o sub protecția art. 1391 și art. 1392 din Codul civil din 1864, referitoare la cesiunea de creanță, „în condițiile în care legile proprietății reprezentau o garanție fundamentală a drepturilor constituționale”. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate ignoră ordinea de drept existentă la momentul încheierii raporturilor juridice dintre titularii drepturilor de proprietate [la care face referire art. 24 alin. (2)] și dobânditorii acestor drepturi, moment în care era aplicabil principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, spre deosebire de Legea nr. 165/2013 care schimbă acest principiu, înlocuindu-l prin compensarea prin puncte. Se mai arată că actele de înstrăinare a drepturilor acordate în temeiul legilor de restituire au fost încheiate în mod legal, în conformitate cu principiul libertății contractuale și fără a aduce atingere intereselor legitime ale altor persoane, dobânditorii drepturilor transmise având speranța legitimă că vor intra în posesia bunurilor, conform principiului

securității juridice. Mai mult, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate creează o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, sancționându-i pe cei care au decis să își înstrăineze dreptul.

10. De asemenea, potrivit motivării excepției de neconstituționalitate, conținutul dreptului de proprietate al persoanei fizice, de a se folosi de proprietatea sa și de a dispune liber de aceasta, este grav afectat de prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care „nesocotește libertatea de a dispune de dreptul de proprietate, limitând acest drept la procentul de 15% din dreptul de proprietate”, ceea ce echivalează cu o expropriere lipsită de o cauză de utilitate publică. Se mai susține că prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 echivalează cu o confiscare a averii dobândite licit, în condiții legale, de către cesionarii drepturilor conferite de legile speciale de reparație. Astfel, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, confiscarea procentului de 85% din drepturile stabilite de către Legea nr. 10/2001 generează o îmbogățire fără justă cauză a statului, contrar principiilor statului de drept, precum și dreptului convențional la respectarea bunurilor.

11. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate în sensul respingerii acesteia.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

13. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale, fiind încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii. În acest sens, arată că textul de lege criticat acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum* (Decizia Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008). Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi. Se mai arată că prevederile art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin instituirea noilor reguli privind soluționarea notificărilor, care au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca premature introduse, se creează premisele unei discriminări, fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

14. Pe de altă parte, se arată în punctul de vedere exprimat în cauză de către Avocatul Poporului, sunt discriminatorii și dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate. Or, acest criteriu de diferențiere impus de legiuitor nu poate fi considerat ca fiind obiectiv și rezonabil, cu atât mai mult cu cât statul ar fi putut să ia anumite măsuri pentru suplimentarea personalului competent să soluționeze cererile de restituire, astfel încât termenul de rezolvare să fie același, iar

toate persoanele prevăzute de ipoteza normei să beneficieze de un tratament egal, fiind în situații identice. Se mai apreciază că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului liber la justiție, deoarece, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă. În acest context, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă (din cauza noilor termene legale de soluționare a notificărilor), contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, consacrate de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România a devenit parte. Se mai arată că prevederile art. 1 alin. (3), art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 sunt în concordanță cu principiile constituționale invocate de autorii excepției.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (2), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât, în acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța asupra acestor din urmă prevederi legale, potrivit cărora:

— Art. 1 alin. (3): „(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”;

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 24 alin. (2)—(4): „(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).”

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea proprietății private, alin. (3) referitor la exproprierea pentru o cauză de utilitate publică, alin. (4) privind interzicerea naționalizării și alin. (8) referitor la prezumția dobândirii licite a averii și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 — *Interzicerea discriminării*, art. 1 cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași Convenție.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea constatând că aceste prevederi legale sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, prin raportare la prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

20. În ceea ce privește invocarea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că, față de obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată, prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt incidente în cadrul soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate a fost declanșat ca urmare a acțiunii persoanei îndreptățite de a sesiza instanța de judecată în cazul refuzului nejustificat de soluționare a notificării. Prin urmare, având în vedere că prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, se referă la soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și la cele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor ulterior datei intrării în vigoare a legii, iar dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din același act normativ, Curtea reține că aceste din urmă prevederi legale nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei. Astfel, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare,

*) Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014.

care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

21. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art.1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că, în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv, Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, instituie 3 forme de despăgubire, și anume: regula este restituirea în natură [art. 1 alin. (1)], iar în situația în care aceasta nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensările prin puncte, potrivit procedurii prevăzute în cap. III din lege. De asemenea, în urma modificării art. 1 alin. (2) din Legea nr.165/2013, prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, au fost menținute măsurile reparatorii în echivalent instituite prin legislația anterioară, și anume compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii în baza Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare. Singura derogare de la principiul prevalenței restituirii în natură, consacrat, de altfel, *expressis verbis* prin art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, este reprezentată de situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau potrivit legilor anterioare de restituire a proprietății.

22. Astfel, prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc că, în situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau în temeiul legilor anterioare de restituire, singura măsură reparatorie acordată de legea nouă este cea a compensării prin puncte, în condițiile art. 24 alin. (2) din lege, fără a mai putea beneficia de măsurile reparatorii instituite prin legile reparatorii anterioare, sau de măsurile reparatorii ale compensării integrale prin puncte. Potrivit acestei din urmă prevederi legale, cesionarii drepturilor izvorâte din legile de restituire beneficiază de un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, la care se adaugă și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, astfel cum aceasta rezultă din grila notarială valabilă la data intrării în vigoare a legii.

23. Din analiza textelor de lege criticate, Curtea reține că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de

despăgubire, în raport de persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume titularii dreptului la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile cuvenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte. Contrar susținerilor autorilor excepției de neconstituționalitate — care au calitatea de cesionari ai dreptului la despăgubire, această opțiune a legiuitorului nu reprezintă o sancționare a titularilor originari ai acestui drept, care au înstrăinat dreptul la obținerea măsurilor reparatorii, dat fiind faptul, că, prin ipoteză, în patrimoniul acestora nu se mai regăsește acest drept. Ca efect al cesiunii de creanță specifice, încheiată anterior intrării în vigoare a noii legi reparatorii, dreptul pretins de cedent, constând în acordarea măsurilor reparatorii conferite de legislația anterioară în domeniul proprietăților preluate în mod abuziv, a fost transferat către cesionari.

24. În ceea ce privește pretinsa discriminare creată prin textele de lege criticate, Curtea reține că titularii dreptului la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele care au dobândit, în temeiul unor contracte cu titlu oneros, drepturile cuvenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, în sensul art. 1 alin. (3) și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Din acest punct de vedere, acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca aceasta să constituie *eo ipso* o discriminare, dat fiind faptul că, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art.16 alin. (1) din Constituție sau a celor convenționale relative la interzicerea discriminării. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare este considerat a fi discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, precum și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48 și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Mai mult, Curtea europeană a statuat că art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferite pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit, Convenția lăsând statului contractant o astfel de marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de strategie socială (a se vedea, în acest sens, Decizia cu privire la Cererea nr. 13.902/11 pronunțată în Cauza *Ionel Panfile împotriva României*, paragraful 27, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012).

25. În acest context, Curtea reține că, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a

imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice, opțiunea legiitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte, a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii, apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă. Cu alte cuvinte, dat fiind caracterul abuziv al preluării bunurilor imobile de către stat, aspect ce s-a răsfrânt asupra persoanei, legislația cu caracter reparator a vizat exclusiv titularul dreptului sau a moștenitorilor acestuia.

26. Pe de altă parte, având în vedere că, în ipoteza supusă controlului de constituționalitate, legiitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, Curtea reține că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorilor acestora — și mijloacele folosite, cesionarul urmând a obține atât prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia, cât și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

27. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al cesionarului, ceea ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Așa cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010,

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin.(4) din Constituție, al art.1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Stavrița Cristea, Marin Constantin și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București în Dosarul nr. 77.172/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Stavrița Cristea, Marin Constantin și Societatea Comercială „Real Invest Grup” — S.A. din București, în același dosar al aceleiași instanțe, și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr.165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

**privind încetarea exercitării,
cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Covasna
de către doamna Gheorghiu Georgeta**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Covasna de către doamna Gheorghiu Georgeta.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 18 iunie 2014.

Nr. 496.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**

**privind exercitarea,
cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Covasna
de către domnul Cucu Sebastian**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) și ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Cucu Sebastian exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Covasna.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 18 iunie 2014.

Nr. 497.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind constatarea încetării de drept a raporturilor de serviciu
ale unui înalt funcționar public

Având în vedere hotărârea definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată la termenul de judecată din ziua de 12 iunie 2014 în Dosarul penal nr. 236/45/2007, prin care inculpatul Prisăcaru Vasile Radu a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate cu executare, prevederile art. 19 alin. (1) lit. a și ale art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Prin prezenta hotărâre se constată încetarea de drept a raporturilor de serviciu ale înaltului funcționar public Prisăcaru Vasile Radu.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

București, 18 iunie 2014.

Nr. 498.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI

Nr. 758 din 4 iunie 2014

DEPARTAMENTUL PENTRU ENERGIE

Nr. 342 din 25 aprilie 2014

ORDIN

privind modificarea unor ordine în sensul prelungirii perioadei de implementare

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale, cu modificările și completările ulterioare, și cu Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European pentru Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 47/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 429/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Energie, cu modificările ulterioare,

ministrul economiei și ministrul delegat pentru energie emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.286/2008 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte de investiții în instalații de desulfurare a gazelor de ardere, arzătoare cu NOx redus și filtre pentru instalațiile mari de ardere din grupuri modernizate/retehnologizate, din cadrul operațiunii 4.1c) „Investiții în instalații de desulfurare a gazelor de ardere, arzătoare cu NOx redus și filtre pentru instalațiile mari de ardere din grupuri modernizate/retehnologizate” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”

(POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 și 599 bis din 11 august 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, rubrica „Durata proiectului” va avea următorul cuprins:**

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 5 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească 31.12.2015.”

2. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul IV „Cheltuieli eligibile”, prima condiție de la al doilea paragraf va avea următorul cuprins:

„• să fie efectuată și plătită de la data confirmării eligibilității proiectului pe schema de ajutor de stat (data primirii confirmării scrise din partea OIE că proiectul îndeplinește condițiile de eligibilitate stabilite) și nu mai târziu de 31 decembrie 2015.”

Art. II. — Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.287/2008 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte de investiții în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile, pentru acordarea asistenței financiare nerambursabile prin Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, axa prioritară 4, domeniul major de intervenție 2, operațiunea 4.2 „Sprijinirea investițiilor în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile: a biomasei, a resurselor hidroenergetice (în unități cu putere instalată mai mică sau egală 10 MW), solare, eoliene, a biocombustibilului, a resurselor geotermale și a altor resurse regenerabile de energie”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 și 599 bis din 11 august 2008, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, punctul 8 „Evaluarea și selecția proiectelor”, subpunctul 8.1.2.2 „Eligibilitatea proiectelor”, rubrica „Durata proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 31 decembrie 2015.”

2. La anexa nr. 8 din „Ghidul solicitantului”, „Grila de verificare a eligibilității proiectului”, cel de-al doilea criteriu din rubrica „Criterii de eligibilitate ale proiectului” va avea următorul cuprins:

„Proiectul este implementat în maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare, iar perioada de implementare a proiectului nu depășește 31.12.2015.”

Art. III. — Ordinul ministrului economiei nr. 2.200/2009 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte pentru investiții în cadrul operațiunii 4.1. a) „Sprijinirea investițiilor în instalații și echipamente pentru întreprinderi din industrie, care să conducă la economii de energie, în scopul îmbunătățirii eficienței energetice” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 și 14 bis din 11 ianuarie 2010, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul IV „Cheltuieli eligibile”, litera a) de la primul paragraf va avea următorul cuprins:

„a) să fie efectuată și efectiv plătită de către beneficiar, între momentul confirmării eligibilității proiectului pe schema de ajutor de stat din partea OIE și nu mai târziu de 31.12.2015.”

Art. IV. — Ordinul ministrului economiei nr. 2.201/2009 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte pentru investiții în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile, pentru acordarea asistenței financiare nerambursabile prin Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), axa prioritară 4, domeniul major de intervenție 2, operațiunea 4.2 „Sprijinirea investițiilor în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile: a biomasei, a resurselor

hidroenergetice (în unități cu putere instalată mai mică sau egală cu 10 MW), solare, eoliene, a biocombustibilului, a resurselor geotermale și a altor resurse regenerabile de energie”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 și 16 bis din 11 ianuarie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 1 „Cerere de propuneri de proiecte”, rubrica „Durata de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 31.12.2015.”

2. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, punctul 4 „Proiecte eligibile”, rubrica „Durata de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 31.12.2015.”

3. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, punctul 5 „Cheltuieli eligibile”, al treilea paragraf și prima teză din paragraful patru vor avea următorul cuprins:

„În cazul în care proiectele intră sub incidența ajutorului de stat (anexa 3b), cheltuielile vor fi considerate eligibile dacă sunt efectuate după data primirii confirmării scrise din partea OIE că proiectul îndeplinește condițiile de eligibilitate stabilite (cu excepția cheltuielilor privind achiziția de teren, care sunt eligibile de la data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 750/2008 pentru aprobarea «Schemei de ajutor de stat regional privind valorificarea resurselor regenerabile de energie», cu modificările și completările ulterioare) și nu mai târziu de 31.12.2015.

În cazul în care proiectele nu intră sub incidența ajutorului de stat, cheltuielile vor fi considerate eligibile dacă sunt efectuate între 1.01.2007 și 31.12.2015.”

4. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, punctul 5 „Cheltuieli eligibile”, la paragraful privind condițiile de eligibilitate a cheltuielilor, prima condiție va avea următorul cuprins:

„— să fie efectuată și plătită de la data confirmării eligibilității proiectului pe Schema de ajutor de stat și nu mai târziu de 31 decembrie 2015;”

5. La anexa nr. 6 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității”, rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 2 va avea următorul cuprins:

„Proiectul este implementat în maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare, iar perioada de implementare a proiectului nu depășește 31.12.2015.”

Art. V. — Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 393/2010 privind aprobarea lansării Cererii de propuneri de proiecte de investiții în extinderea și modernizarea rețelelor de distribuție a energiei electrice și gazelor naturale, propuse pentru acordarea asistenței financiare nerambursabile prin Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), axa prioritară 4, domeniul major de intervenție 1, operațiunea 4.1.b) „Sprijinirea investițiilor în extinderea și modernizarea rețelelor de transport al energiei electrice, gazelor naturale și petrolului, precum și ale rețelelor de distribuție a energiei electrice și gazelor naturale, în scopul reducerii pierderilor în rețea și realizării în condiții de siguranță și continuitate a serviciilor de transport și distribuție” — partea de distribuție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 și 264 bis din 22 aprilie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 1 „Cerere de propuneri de proiecte”, rubrica „Perioada de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 31.12.2015.”

2. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, paragraful anterior notei va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 31.12.2015.”

3. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul IV „Cheltuieli eligibile”, la paragraful privind eligibilitatea cheltuielilor, prima condiție va avea următorul cuprins:

„— să fie efectuată și plătită de la data confirmării eligibilității proiectului pe schema de ajutor de stat și nu mai târziu de 31.12.2015”.

4. La anexa nr. 4 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității”, la rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 8 va avea următorul cuprins:

„8. Durata de implementare a proiectului este de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și nu depășește data de 31.12.2015.”

Art. VI. — Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 675/2011 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte pentru investiții în cadrul operațiunii 4.1.a) „Sprijinirea investițiilor în instalații și echipamente pentru întreprinderi din industrie, care să conducă la economii de energie, în scopul îmbunătățirii eficienței energetice” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 și 298 bis din 29 aprilie 2011, se modifică după cum urmează:

1. La anexa „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, partea introductivă de la ultima notă va avea următorul cuprins:

„Activitățile proiectului vor fi programate astfel încât proiectul să fie implementat în următoarele intervale de timp, începând cu data semnării CF, dar fără a depăși data de 31.12.2015.”.

2. La anexa „Ghidul solicitantului”, capitolul IV „Cheltuieli eligibile”, litera a) din primul paragraf va avea următorul cuprins:

„a) să fie efectuată și efectiv plătită de către beneficiar, între momentul confirmării eligibilității proiectului pe schema de ajutor de stat din partea OIE și nu mai târziu de 31.12.2015;”.

3. La anexa nr. 4 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității beneficiarului și a proiectului”, rubrica „Criterii de eligibilitate ale proiectului”, punctul 4 va avea următorul cuprins:

„4. Proiectul va fi implementat nu mai târziu de 31 decembrie 2015?”.

Art. VII. — Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 899/2012 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte pentru investiții în cadrul operațiunii 4.1.a) „Sprijinirea investițiilor în instalații și echipamente pentru întreprinderi din industrie, care să conducă la economii de energie, în scopul îmbunătățirii eficienței energetice” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 373 și 373 bis din 1 iunie 2012, se modifică după cum urmează:

1. La anexa „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, ultima notă va avea următorul cuprins:

„NOTĂ:

Activitățile proiectului vor fi programate astfel încât proiectul să fie implementat în maximum 30 de luni pentru proiectele care vizează cogenerarea de înaltă eficiență și pentru celelalte tipuri de proiecte de eficiență energetică, începând cu data semnării CF, dar fără a depăși data de 31.12.2015.”

2. La anexa „Ghidul solicitantului”, capitolul IV „Cheltuieli eligibile”, la paragraful privind condițiile de eligibilitate a cheltuielilor, prima condiție va avea următorul cuprins:

„a) să fie efectuată și plătită de către beneficiar, între momentul confirmării eligibilității proiectului pe schema de ajutor de stat din partea OIE și nu mai târziu de 31 decembrie 2015.”

3. La anexa nr. 4 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității beneficiarului și a proiectului”, la rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 4 va avea următorul cuprins”:

„4. Proiectul va fi implementat în maximum 30 de luni, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2015?”.

Art. VIII. — Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 222/2012 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte de investiții în cadrul operațiunii „Sprijinirea investițiilor pentru interconectarea rețelelor naționale de transport al energiei electrice și gazelor naturale cu rețelele europene” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 și 208 bis din 29 martie 2012, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa „Ghidul solicitantului”, la capitolul III „Activități eligibile”, la rubrica „Notă”, ultimul paragraf va avea următorul cuprins:

„Atenție! Perioada de implementare a proiectului nu trebuie să depășească data de 31.12.2015.”

2. La anexa nr. 4 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității”, la rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 3 va avea următorul cuprins:

„3. Proiectul va fi finalizat înainte de 31.12.2015 (conform SF/CRF)?”.

Art. IX. — Anexa la Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 156/2011 pentru aprobarea Schemei de ajutor de stat privind sprijinirea investițiilor în extinderea și modernizarea rețelelor de transport al energiei electrice și gazelor naturale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 21 februarie 2011, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 14 alineatul (2), primul criteriu de eligibilitate a proiectelor va avea următorul cuprins:**

„• perioada de implementare a proiectului nu trebuie să depășească data de 31 decembrie 2015;”.

Art. X. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
Constantin Niță

Ministrul delegat pentru energie,
Răzvan-Eugen Nicolescu

ORDIN**privind stabilirea nivelului comisioanelor de analiză și/sau de gestiune în cadrul programului „Prima casă”, Programului de sprijin pentru beneficiarii proiectelor în domenii prioritare pentru economia românească, finanțate din instrumentele structurale ale Uniunii Europene alocate României, Programului privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală și al Programului privind creșterea calității arhitectural-ambientale a clădirilor**

Având în vedere prevederile:

— art. 2 lit. b) și art. 21 lit. b) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 717/2009 privind aprobarea normelor de implementare a programului „Prima casă”, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (2) și (3) și art. 10 alin. (1) și (2) din Normele de implementare a Programului de sprijin pentru beneficiarii proiectelor în domenii prioritare pentru economia românească, finanțate din instrumentele structurale ale Uniunii Europene alocate României, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 175/2010, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 42 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2010 privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 736/2010, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 35 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 153/2011 privind măsuri de creștere a calității arhitectural-ambientale a clădirilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 945/2011, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Finanțatorii care solicită Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii — S.A. — IFN (*FNGCIMM*) emiterea unei promisiuni de garantare în cadrul programului „Prima casă” vor face dovada achitării unui comision unic de analiză de 0,15%/an din valoarea promisiunii de garantare.

Art. 2. — Pentru semestrul II al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de *FNGCIMM*, în numele și contul statului român, în cadrul programului „Prima casă”, la nivelul de 0,49% pe an, calculat la soldul garanției statului.

Art. 3. — Pentru analiza documentației care însoțește solicitarea de obținere a acordului de principiu privind emiterea garanției în cadrul Programului de sprijin conform art. 10 alin. (1) și (2) din Normele de implementare a Programului de sprijin pentru beneficiarii proiectelor în domenii prioritare pentru economia românească, finanțate din instrumentele structurale ale Uniunii Europene alocate României, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 175/2010, cu modificările și completările

ulterioare, *FNGCIMM* percepe un comision unic de analiză în sumă de 500 lei.

Art. 4. — Pentru semestrul II al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de *FNGCIMM*, în numele și contul statului român, în cadrul Programului de sprijin prevăzut la art. 3, la nivelul de 0,49% pe an, calculat la soldul finanțării garantate.

Art. 5. — Pentru semestrul II al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de *FNGCIMM*, în numele și contul statului român, în cadrul Programului privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală, la nivelul de 0,49% pe an, calculat la soldul finanțării garantate.

Art. 6. — Pentru semestrul II al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de *FNGCIMM*, în numele și contul statului român, în cadrul Programului privind creșterea calității arhitectural-ambientale a clădirilor, la nivelul de 0,49% pe an, calculat la soldul finanțării garantate.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

DECIZIE

privind modificarea și completarea Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații nr. 551/2012 privind stabilirea tarifului de utilizare a spectrului

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (2) pct. 12 și art. 12 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 30 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012,

președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații emite prezenta decizie.

Art. I. — Decizia președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații nr. 551/2012 privind stabilirea tarifului de utilizare a spectrului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din data de 4 iulie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 19, alineatele (3) și (4) se abrogă.**

2. **La articolul 21, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(7) Tariful prevăzut la cap. VI pct. 3 din anexă se datorează pentru fiecare canal radio alocat prin licență.”

3. **La articolul 21, după alineatul (7) se introduc trei noi alineate, alineatele (7¹), (7²) și (7³), cu următorul cuprins:**

„(7¹) Pentru lărgimi de bandă pereche ale canalului radio alocat mai mari sau mai mici de 1 MHz pereche, tariful prevăzut la cap. VI pct. 3.1 sau pct. 3.3 din anexă se multiplică cu numărul rezultat din divizarea cu 1 MHz pereche a lărgimii de bandă pereche a canalului radio alocat.

(7²) Pentru lărgimi de bandă nepereche ale canalului radio alocat mai mari sau mai mici de 1 MHz nepereche, tariful prevăzut la cap. VI pct. 3.2 sau pct. 3.4 din anexă se multiplică cu numărul rezultat din divizarea cu 1 MHz nepereche a lărgimii de bandă nepereche a canalului radio alocat.

(7³) Tariful prevăzut la cap. VI pct. 3.3 și 3.4 din anexă se aplică în mod distinct pentru stațiile de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul navelor și pentru stațiile

de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul aeronavelor.”

4. **La articolul 21, alineatele (9), (10) și (11) se abrogă.**

5. **După articolul 21 se introduce un nou articol, articolul 21¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 21¹. — (1) Tariful prevăzut la cap. VIII¹ din anexă se referă la sisteme de comunicații care, din punct de vedere tehnic, nu se încadrează la cap. I, IV sau V din anexă și care funcționează exclusiv la bordul navelor și al aeronavelor.

(2) Tariful prevăzut la cap. VIII¹ din anexă se datorează pentru fiecare canal radio alocat prin licență și se aplică în mod distinct pentru canalele radio alocate la bordul navelor și pentru canalele radio alocate la bordul aeronavelor.

(3) Pentru lărgimi de bandă pereche ale canalului radio alocat mai mari sau mai mici de 1 MHz pereche, tariful prevăzut la cap. VIII¹ pct. 1 sau pct. 3 din anexă se multiplică cu numărul rezultat din divizarea cu 1 MHz pereche a lărgimii de bandă pereche a canalului radio alocat.

(4) Pentru lărgimi de bandă nepereche ale canalului radio alocat mai mari sau mai mici de 1 MHz nepereche, tariful prevăzut la cap. VIII¹ pct. 2 sau pct. 4 din anexă se multiplică cu numărul rezultat din divizarea cu 1 MHz nepereche a lărgimii de bandă nepereche a canalului radio alocat.”

6. **În anexă, la capitolul II „Serviciul fix”, punctul 3.1 se abrogă.**

7. **În anexă, la capitolul II „Serviciul fix”, punctul 3.2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„3.2.	Tarif pentru rețea publică punct-multipunct cu acces pe suport radio (inclusiv mobil) în tehnologie DECT, în banda 1.880—1.900 MHz (denumită în continuare banda DECT):	
3.2.1.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul municipiului București	12.000 euro/bandă DECT
3.2.2.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu reședință de județ, situat în unul dintre județele Arad, Bihor, Brașov, Cluj, Constanța, Dolj, Galați, Iași, Prahova sau Timiș	4.800 euro/bandă DECT
3.2.3.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu reședință de județ, situat în unul dintre județele Alba, Argeș, Bacău, Bistrița-Năsăud, Brăila, Buzău, Caraș-Severin, Dâmbovița, Gorj, Harghita, Hunedoara, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Neamț, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Vâlcea sau Vrancea	2.400 euro/bandă DECT
3.2.4.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu reședință de județ situat în unul dintre județele Botoșani, Călărași, Covasna, Giurgiu, Ialomița, Olt, Sălaj, Teleorman, Tulcea sau Vaslui	1.200 euro/bandă DECT
3.2.5.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu sau al unui oraș situat în unul dintre județele Arad, Bihor, Brașov, Cluj, Constanța, Dolj, Galați, Iași, Ilfov, Prahova sau Timiș	480 euro/bandă DECT

3.2.6.	Tarif pentru rețea locală urbană, pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu sau al unui oraș situat în unul din județele Alba, Argeș, Bacău, Bistrița-Năsăud, Brăila, Buzău, Caraș-Severin, Dâmbovița, Gorj, Harghita, Hunedoara, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Neamț, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Vâlcea sau Vrancea	240 euro/bandă DECT
3.2.7.	Tarif pentru rețea locală urbană pentru care banda DECT este alocată la nivelul unui municipiu sau al unui oraș situat în unul dintre județele Botoșani, Călărași, Covasna, Giurgiu, Ialomița, Olt, Sălaj, Teleorman, Tulcea sau Vaslui	120 euro/bandă DECT
3.2.8.	Tarif pentru rețea locală rurală pentru care banda DECT este alocată la nivelul unei comune situate în unul dintre județele Arad, Bihor, Brașov, Cluj, Constanța, Dolj, Galați, Iași, Ilfov, Prahova sau Timiș	48 euro/bandă DECT
3.2.9.	Tarif pentru rețea locală rurală pentru care banda DECT este alocată la nivelul unei comune situate în unul dintre județele Alba, Argeș, Bacău, Bistrița-Năsăud, Brăila, Buzău, Caraș-Severin, Dâmbovița, Gorj, Harghita, Hunedoara, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Neamț, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Vâlcea sau Vrancea	24 euro/bandă DECT
3.2.10.	Tarif pentru rețea locală rurală pentru care banda DECT este alocată la nivelul unei comune situate în unul din județele Botoșani, Călărași, Covasna, Giurgiu, Ialomița, Olt, Sălaj, Teleorman, Tulcea sau Vaslui	12 euro/bandă DECT”

8. În anexă, la capitolul II „Serviciul fix”, punctul 3.3 se abrogă.

9. În anexă, la capitolul VI „Serviciul fix și mobil prin satelit (exclusiv segmentul spațial)”, punctele 3.1 și 3.2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3.1.	Tarif pentru o bandă pereche de 1 MHz alocată la nivel național, cu excepția stațiilor de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul navelor sau al aeronavelor	240.000 euro/bandă pereche de 1 MHz
3.2.	Tarif pentru o bandă nepereche de 1 MHz alocată la nivel național, cu excepția stațiilor de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul navelor sau al aeronavelor	60.000 euro/bandă nepereche de 1 MHz”

10. În anexă, la capitolul VI „Serviciul fix și mobil prin satelit (exclusiv segmentul spațial)”, după punctul 3.2 se introduc două noi puncte, punctele 3.3 și 3.4, cu următorul cuprins:

„3.3.	Tarif pentru o bandă pereche de 1 MHz alocată la nivel național, numai pentru stațiile de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul navelor sau al aeronavelor	45 euro/bandă pereche de 1 MHz
3.4.	Tarif pentru o bandă nepereche de 1 MHz alocată la nivel național, numai pentru stațiile de bază ce deservește exclusiv terminale amplasate la bordul navelor sau al aeronavelor	23 euro/bandă nepereche de 1 MHz”

11. În anexă, la capitolul VIII „Alte servicii de radiocomunicații (altele decât cele menționate la cap. I—VII)”, punctele 3, 4 și 5 se abrogă.

12. În anexă, după capitolul VIII se introduce un nou capitol, capitolul VIII¹ „Sisteme de radiocomunicații mobile pentru transmisii de voce/date de uz general, funcționând exclusiv la bordul navelor și al aeronavelor”, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL VIII¹

Sisteme de radiocomunicații mobile pentru transmisii de voce/date de uz general, funcționând exclusiv la bordul navelor și al aeronavelor

1.	Tarif pentru o bandă pereche de 1 MHz alocată la nivel național, exclusiv la bordul navelor sau al aeronavelor, în benzi de frecvențe sub 1 GHz	90 euro/bandă pereche de 1 MHz
2.	Tarif pentru o bandă nepereche de 1 MHz alocată la nivel național, exclusiv la bordul navelor sau al aeronavelor, în benzi de frecvențe sub 1 GHz	45 euro/bandă nepereche de 1 MHz
3.	Tarif pentru o bandă pereche de 1 MHz alocată la nivel național, exclusiv la bordul navelor sau al aeronavelor, în benzi de frecvențe peste 1 GHz	45 euro/bandă pereche de 1 MHz
4.	Tarif pentru o bandă nepereche de 1 MHz alocată la nivel național, exclusiv la bordul navelor sau al aeronavelor, în benzi de frecvențe peste 1 GHz	23 euro/bandă nepereche de 1 MHz”

13. În anexă, la capitolul IX „Transmisii ocazionale în diferite servicii de radiocomunicații”, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.	Serviciile fix și mobil prin satelit (transmisii ocazionale de tip SNG)	
1.1.	Tarif pentru autorizarea transmisiilor ocazionale într-un interval mai mic de 7 zile calendaristice consecutive (o săptămână):	
1.1.1.	Tarif pentru prima zi de transmisie	400 euro/zi
1.1.2.	Tarif pentru a II-a până la a VI-a zi de transmisie, zilele respective fiind incluse în cadrul aceleiași săptămâni necalendaristice care debutează cu prima zi de transmisie	290 euro/zi
1.2.	Tarif pentru autorizarea transmisiilor ocazionale într-un interval mai mic de 30 de zile calendaristice consecutive (o lună):	
1.2.1.	Tarif pentru prima săptămână de transmisie	1.870 euro/săptămână
1.2.2.	Tarif pentru a II-a și a III-a săptămână de transmisie, săptămânile respective fiind incluse în cadrul aceleiași luni necalendaristice care debutează cu prima săptămână de transmisie	1.110 euro/săptămână
1.3.	Tarif pentru autorizarea transmisiilor ocazionale într-un interval de 30 de zile calendaristice consecutive (o lună)	3.380 euro/lună
1.4.	Tarif pentru autorizarea transmisiilor ocazionale într-un interval de 90 de zile calendaristice consecutive (3 luni)	7.920 euro/3 luni”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu data de 1 iulie 2014.

p. Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,
Cristin-Nicolae Popa

București, 5 iunie 2014.
Nr. 852.

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind eliberarea adeverinței ce atestă că titularul nu deține calitatea de membru al Colegiului Medicilor din România

În temeiul art. 406, 431 și 455 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Național al Colegiului Medicilor din România d e c i d e:

Art. 1. — Absolvenții facultăților de medicină pot obține, la cerere, o adeverință prin care se certifică faptul că nu sunt membri ai Colegiului Medicilor din România.

Art. 2. — Adeverința prevăzută la art. 1 se va elibera de către Departamentul avizării acreditării al Colegiului Medicilor din România în baza următoarelor documente:

- cerere și declarație-tip;
- copie legalizată de pe diploma de licență;
- copie de pe acte de identitate (carte de identitate/pașaport) — pentru cetățenii români;
- copie și traducere legalizată de pe acte de identitate (carte de identitate/pașaport) — pentru cetățenii străini;

e) dovada achitării sumei de 50 lei în contul Colegiului Medicilor din România.

Art. 3. — Modelul cererii-tip și al declarației pe propria răspundere, precum și cel al adeverinței sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 4. — Decizia va fi dusă la îndeplinire de Departamentul avizării acreditării și Departamentul financiar contabil ale Colegiului Medicilor din România.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor din România,
Vasile Astărăstoae

Suceava, 15 mai 2014.
Nr. 4.

CERERE

Subsemnatul(a),, cetățean, posesor al C.I. seria numărul,
pașaport seria numărul,

CNP

absolvent al, promoția,

vă rog să binevoiți a-mi elibera o adeverință care să certifice faptul că nu sunt membru/membră al/a Colegiului Medicilor din România și, pe cale de consecință, nu figurez în evidența Colegiului Medicilor din România cu abateri sau sancțiuni disciplinare.

Menționez că această adeverință îmi este necesară pentru

Totodată declar pe propria răspundere, cunoscând prevederile Codului penal privind falsul în declarații, că:

— Am fost membru(a) al(a) Colegiului Medicilor din România,

NU	☐
----	--------------------------

DA	☐	fiind înscris(ă) în colegiul medicilor teritorial:
----	--------------------------	--

— Am practicat medicina pe teritoriul României,

NU	☐
----	--------------------------

DA	☐	în perioada:
----	--------------------------	--------------

Anexez prezentei cereri următoarele documente:

- copie legalizată de pe diploma de licență;
- copie de pe acte de identitate (carte de identitate/pașaport) — pentru cetățenii români;
- copie și traducere legalizată de pe acte de identitate (carte de identitate/pașaport) — pentru cetățenii străini;
- dovada achitării sumei de 50 lei în contul Colegiului Medicilor din România.

Semnătura

Data

.....

.....

Domnului Secretar general al Colegiului Medicilor din România

A DEVERINȚA Nr. /

Prin prezenta se adeverește că domnul/doamna doctor, cetățean,
identificat prin C.I. seria numărul, pașaport seria numărul,
CNP, nu figurează în baza de date a Colegiului Medicilor din România
și, pe cale de consecință, nu figurează cu abateri sau sancțiuni disciplinare.

Prezenta adeverință s-a eliberat la cerere, fiindu-i necesară la

Secretarul general al Colegiului Medicilor din România,

.....

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

